

Sex koučink zabíjí intimitu

 zvedavec.news/naokraj/2023/08/9734-sex-koucin-zabiji-intimitu.htm

8.8.2023 Na okraj Témata: Zdraví, Společnost, Úvahy 1574 slov

Kat Rosenfield

Ve filmu Demolition Man je scéna, ve které mají dvě postavy sex – nebo spíše to, co se za sex ve futuristické utopii, kde se film odehrává, považuje. Samotný akt byl nahrazen jeho kybernetickou napodobeninou: sex se nyní odehrává plně oblečen, z opačných stran místnosti a s obřími helmami virtuální reality, které provádějí „digitalizovaný přenos sexuální energie“. V tu chvíli si jedna z postav, návštěvník cestující časem z neosvícené minulosti, kterého hraje Sylvester Stallone, sundá helmu a jízlivě navrhně, aby se to dělalo postaru.

Jeho partnerka (Sandra Bullocková) odmítne: „Fuj! Nechutné! Myslíš...“ – sotva to vysloví bez dávení – „...přenos tekutin?“.

Tato scéna není pro film úplně klíčová, ale s odstupem času se zdá být významná. „Bezuzdná výměna tělesných tekutin byla jedním z hlavních důvodů úpadku společnosti,“ říká Sandra Bullocková a vysvětluje, že tato praktika – která zahrnuje nejen sex, ale i líbání – byla ve jménu bezpečnosti zakázána. V naší budoucnosti byl lidský dotek považován za luxus, který si žádná osvícená společnost nemůže dovolit.

Naše vlastní pokusy o sociální inženýrství samozřejmě nedospěly tak daleko, abychom zakázali fyzický kontakt, ačkoli vrchol pandemie Covidu nás k tomu přivedl pozoruhodně a někdy až směšně blízko. Vzpomínáte, jak kanadské Centrum pro kontrolu nemocí doporučovalo párům, aby při sexu používali takzvané *gloryhole*? (Díru ve zdi kterou partner prostrčí pouze penis a partnerka na druhé straně jej uspokojuje ústy nebo vaginálně - praktika vznikla z kategorie pornofilmů, které se nazývají *gloryhole*.)

Poznámka editora) A přesto je tento instinkt k bezpečí jedním z těch, kterým lidé vždycky podléhali – a který je dnes patrný v našich neustálých pokusech zefektivnit, organizovat, automatizovat a učinit bezproblémovými všechny části života, které byly dříve *chaotické*.

Vakuum, které vzniklo po úpadku staromódního seznamování a navazování vztahů, kdy se člověk s někým osobně setkal a prožil vzrušující chemický proces známý jako „navázání vztahu“, bylo vyplněno značným množstvím vysloveně asociálního chování, protože lidé se vyhýbají možnosti navázat vztah bez prostředníka v podobě obrazovky, nebo se jí dokonce bojí. Vábení online světa a jeho zvláštního systému odměn mezitím změnilo etiketu týkající se romantických vztahů, zejména pokud jde o laskavost (a vkusnost) vůči odmítnutí. Například se neštítí veřejně sdílet a zesměšňovat trapné zprávy, které muži posílají nadějným protějškům na seznamovacích aplikacích.

Čím víc se svěřujeme aplikacím a algoritmům, čím víc swipujeme a ťukáme do klávesnice, tím méně se skutečně dotýkáme něčeho jiného, včetně jeden druhého. Místo spojení máme stále častěji k dispozici *služby*, které nabízejí bezpečnou, kontrolovanou napodobeninu toho skutečného. Mnohé z nich jsou také online: existují camgirls, které vystupují pro bezejmenný dav pozorovatelů a všichni soutěží o jejich pozornost prostřednictvím darů. Existují účinkující OnlyFans, kteří nabízejí iluzi intimního online spojení výměnou za peníze. Existují virtuální chatboti, kteří budou hrát roli vaší přítelkyně a povídat si s vámi celé hodiny; někteří z nich jsou dokonce klony skutečných lidí s umělou inteligencí.

Nejzajímavější a nejkontroverznější jsou však služby, které simulují intimitu tváří v tvář a kůži na kůži. Dříve se člověk, který toužil po dotyku jiné lidské bytosti, spokojil s masáží nebo s tím, že mu cizí člověk umyl vlasy šamponem; nyní je na vzestupu chalupářský průmysl profesionálních mazlivců, kteří vás obejmou (nebo jen drží za ruku) za zhruba 100 dolarů na hodinu. Jeden z nich, jehož profil nedávno zveřejnil časopis New Yorker, má na výběr z 80 různých

poloh a tvrdí, že v důsledku pandemie trpí země epidemií „hladu po kůži“ – i když se vyhýbá otázce, zda lze tento hlad skutečně ukojit tímto druhem transakční intimity. Jediné, co ví, je, že se jeho klienti stále vracejí.

Profesionální mazlení je bezpečné a certifikované, ale také výslovně nesexuální. Pro ty, kteří chtějí víc, kteří touží po intimitě, ale ne po rizicích, zranitelnosti nebo pochybnostech o sobě samých, které přináší sexuální vztah, existuje zcela nová kategorie sexuálních terapeutů, kteří s vámi budou nejen diskutovat o fyzickém milostném aktu, ale skutečně ho budou provádět – alespoň někdy, alespoň na chvíli. Jejich pacienti jsou lidé, kteří mají problémy s fyzickou intimitou, třeba kvůli zdravotnímu postižení, vojenskému zranění nebo změně pohlaví. Říkají si „náhradní partneři“.

Článek v *New York Times* o této praxi s bolestí vysvětluje, že nejsou prostitutky, ale ani pouhé terapeutky. To, co nabízejí, je něco jako psychologie s příměsí sexuální práce, s prvky sebezdokonalování a budování dovedností. Mně připadají jako jakýsi sexuální sensei, obdoba šermířského trenéra, který musí se svým klientem sparringovat, aby mu pomohl zlepšit hru. Ale také slovo *náhradník* znamená náhražka nebo náhrada a ústředním principem těchto vztahů je, že nakonec skončí – že náhradní partner bude nahrazen skutečným.

Zdá se, že zde existuje něco jako hlava 22: jak dobře se učení placeného *sexuálního senseie* promítá do reálných vztahů? Ve chvíli, kdy si najmete jednoho z těchto terapeutů, aby vás naučil, jak vést normální sexuální život, nemáte už tak nějak z definice žádný? Když si najdete skutečného partnera, řeknete mu o sexuální terapii, kterou jste podstoupili, stejně jako byste mohli diskutovat o své sexuální historii – nebo si ji necháte pro sebe, stejně jako byste mohli mluvit o složitostech své zdravotní historie?

Otázka, zda jsou náhradní partneři efektivní, je však méně zajímavá než otázka, jak vznikli, jakou společenskou mezeru vyplňují. Je zřejmé, že vždy existoval trh s lidmi, kteří byli ochotni vyměnit sex za peníze – ale opět se nejedná o prostitutky. (Jak poznamenává jeden z profilovaných terapeutů, sexuální pracovnice většinou nevyžadují, abyste předtím, než se s vámi vyspí, absolvovali několikaměsíční terapii.) Jejich přitažlivost, jejich účel musí být v něčem jiném. Možná je to tohle: dělají formální a transakční to, co je ze své podstaty nepředvídatelné a chaotické.

Náhradní partner vás nikdy nezastraší, nikdy vás nezaslepí rozchodem ve stylu „to ne ty, to já“; „sezení,“ píše *New York Times*, „se obvykle konají jednou týdně, v rámci jedno- až dvouhodinových setkání, dokud se všichni tři“ – tedy klient, doporučující terapeut a náhradní partner – „nedohodnou, že terapie je ukončena“.

Náhradní partneři se tak zdají být produktem široké kulturní touhy uspořádat každou emocionálně riskantní snahu do rámce založeného na pravidlech, která ji činí bezpečnou – od rozhodování konfliktů dětí během jejich rodiči organizovaných her až po tabuizaci spontánního flirtu (“Nesouhlasil jsem s tím, aby mě někdo pozval na rande!"). Nejsme ještě tak daleko, abychom považovali nespoutané lidské prožitky za odporné nebo se je snažili postavit mimo zákon, ale zdá se, že se objevuje konsenzus, že šátrání v sexuální oblasti, ať už doslova, nebo obrazně, je nebezpečné.

Řízená, kontrolovatelná, koupená a zaplacená verze intimity, kterou nabízejí profesionální mazlíčci a náhradní partneři, je pravděpodobně jedním z příkladů zmírnění tohoto nebezpečí.

Dalším příkladem může být vnikání terapeutické mluvy do běžných vztahů, která zároveň zastírá a prohlubuje skutečné konflikty, které by pár mohl mít. Stačí si projít TikTok nebo Instagram a zjistíme, že normální chození a vztahy jsou téměř patologizovány a že se v konverzaci o nich hojně objevují „červené vlajky“, „spouštěče“ a „hranice“ – ty se často používají k popisu věcí, které se dříve nazývaly „preference“.

V jednom z nedávných pozoruhodných příkladů byl herec Jonah Hill obviněn z „nátlakové kontroly“ (pozn.: stále více terapeutické mluvy) poté, co jeho bývalá žena zveřejnila několik let starou textovou zprávu, v níž jako jednu ze svých „hranic“ popsal své přání, aby nezveřejňovala fotky v bikinách na Instagramu. Na jednu stranu byl celý incident jen kouskem nepříliš slaných drbů o celebritách, na druhou stranu však odhaluje mechanismy, jimiž se snažíme chránit před vlastní lidskou nepořádností. Mluvit v tomto kontextu o hranicích naznačuje jakousi morální spravedlnost – takovou, jaká je spojena s frází „dělat práci“ – i když se snažíte vykonávat nepatřičnou kontrolu nad volbami druhého člověka. Naznačuje to také, že jde o konflikt s vysokou sázkou, v němž je ohrožena *samotná integrita člověka*. Přesto poškrábejte povrch Hillových takzvaných hranic a co najdete? Prostě a jednoduše žárlivost.

Samozřejmě není těžké přijít na to, proč by někdo raději tento rozhovor formuloval jako rozhovor o hranicích než jako rozhovor o žárlivosti. Hranice jsou osvícené, povznesené, terapeutické. Žárlivost je ošklivá, nepříjemná a obyčejná.

Stejně jako osamělost.

Myslím, že právě tady se střetávají světy terapeutických řečí a náhradních partnerů a profesionálních mazlíčků: lidé se nechtějí cítit špatně. Obzvláště se nechtějí cítit špatně sami se sebou. A usměrňování našich pocitů ponížení, osamělosti nebo žárlivosti skrze jiný rámec, ať už terapeutický, nebo transakční, nám umožňuje předstírat, že jsou něčím jiným, než čím ve skutečnosti jsou. Držet je v klinické vzdálenosti. Prožívat je jako neškodnou kopii kopie kopie skutečné věci.

Je to pochopitelný impuls, nechtít se brodit v nepořádku. A možná pro některé lidi, pro ty, kteří by jinak intimitu vůbec nezažili, pro ty, kteří se příliš bojí ztráty kontroly, než aby si někdy dovolili být zranitelní, jsou tyto vztahy bez rizika – nebo jejich iluze – tak dobré, jak jen to jde. Ale je těžké si nevšimnout, že podobně jako VR

sexuální helmy ve filmu *Demolition Man*, bezpečná a transakční verze intimity má schopnost udělat všechno o něco méně lidské – včetně nás samotných.

The sex coach is killing intimacy vyšel 5.8.2023 na unherd.com.
Přelad v ceně 608 Kč Zvědavec.

Poznámka editora

Děkuji osudu, že mi bylo umožněno prožít dětství a dospívání v období takzvané hluboké totality. Žilo se tehdy neporovnatelně volněji. Ženské měly šmrnc, nevypadaly jako tlustí, potetovani, silikonem vycpaní babochlapi se zombi pohledem a mobilem přilepeným k ruce, případné plácnutí na zadek zvládaly s grácií a byly přístupné. A je mi hrozně líto současných mladých, kteří nic z toho nezažijí a jsou odsouzeni k celoživotnímu celibátu, umělým vagína, robertům a pornu. Pokud se rovnou nenechali pod vlivem propagandy předělat na jiné pohlaví.

Děsivá doba. Kdo by to byl řekl...

Známka 1.1 (hodnotilo 20)

Oznámkujte kvalitu článku jako ve škole
(1-výborný, 5-hrozný)

1 2 3 4 5

Diskuze

3 příspěvků

(3 nové)

odeslat jako odkaz

odeslat text článku

vytisknout

uložit jako PDF

